

हेमहीपते त्वया सुहृत्तमेन विनावयं कथं स्याम भवेम जीवेम इत्यर्थः अतः हे वीर यत्र त्वं यास्यसि तत्र ते अनुयानमनुगमनं तव पादयोः शुश्रूषां कुर्वती
 नामस्माकं दिशेहि आज्ञामिति शेषः ॥ ३४ ॥ निर्हारं दाहाथ नयनमनिच्छतीनाम् अस्तमस्ता चलं प्रति ॥ ३५ ॥ परिदेवितं रोदनम् स्वपुर्यामेव
 स्थितो यमः आश्रुत्य श्रुत्वा ॥ ३६ ॥ तत्र स्वयमेवोपागतो यमः बालको भूत्वा तानाह अहो इत्यादिना अहो आश्चर्यम् अस्मत्तो वयसाऽधिकानामपि
 लोकस्य विधिजन्ममरणादिप्रकारं विपश्यतामपि विमोहः मोहमेवाह यत्र यस्मादव्यक्तादागतः तत्रैव गतमपार्थं शोचंति तदुक्तं गीतासु अव्यक्ता
 दीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवनेति किंच स्वयमपि सधर्माः मृतेन सह समानो मृत्युलक्षणो धर्मो येषां तथा

त्वया कृतज्ञेन वयं महीपते कथं विना स्याम सुहृत्तमेन ते ॥ तत्रानुयानं तव वीरपादयोः शुश्रूषतीनां दिशयत्र या
 स्यसि ॥ ३४ ॥ एवं विलपतीनां वै परिगृह्य मृतं पतिम् ॥ अनिच्छतीनां निर्हारमर्कोऽस्तं संन्यवर्तत ॥ ३५ ॥
 तत्र हरेत बंधूनामाश्रुत्य परिदेवितम् ॥ आहतान् बालको भूत्वा यमः स्वयमुपागतः ॥ ३६ ॥ यम उवाच अ
 हो अमीषां वयसाऽधिकानां विपश्यतां लोकविधिं विमोहः ॥ यत्रागतस्तत्र गतं मनुष्यं स्वयं सधर्मा अपि शोचं
 त्यपार्थम् ॥ ३७ ॥ अहो वयं धन्यतमा यदत्र त्यक्ताः पितृभ्यां न विचिंतयामः ॥ अभक्ष्यमाणा अवलाटकादि
 भिः सरक्षितारक्षतियोहि गर्भे ॥ ३८ ॥ यद्वच्छयेशः सृजतीदमव्ययो य एवरक्षत्यवलुं पते च यः ॥ तस्याबलाः
 क्रीडनमादुरीशितुश्चराचरं निग्रहसंग्रहे प्रभुः ॥ ३९ ॥ पथिच्युतं तिष्ठति दिष्टरक्षितं गृहे स्थितं तद्विहतं विनश्य
 ति ॥ जीवत्यनाथोऽपि तदीक्षितो वने गृहेऽपि गुप्तोऽस्य हतो न जीवति ॥ ४० ॥

भूता अपि शोचंति ॥ ३७ ॥ अहो वयं युष्मत्तो धन्यतमाः यतः अबला दुर्बला बाला अपि टकादिभिरभक्ष्यमाणा वयं न विचिंतयामः तत्र हेतुः यो
 गर्भे रक्षति स एव सर्वत्र रक्षिता ॥ ३८ ॥ ननु तस्य रक्षणार्थं किं प्रयोजनम् न किंचिदपि किंतु क्रीडैव केवलमित्याह य इति य ईशः इदं विश्वं लीलया
 सृजति रक्षति अवलुं पते संहरति च भो अबलाः तस्येशितुश्चराचरं क्रीडासाधनमाहुः अतः स एव निग्रहे संग्रहे पालने च प्रभुः ॥ ३९ ॥ प्रभुत्वमे
 वान्वयव्यतिरेकाभ्यां दर्शयति पथीति दिष्टेन दैवेन ईश्वरेण रक्षितं चेत् तेन ईश्वरेण विहतमुपेक्षितं चेत् गृहे स्थितं यत्नतः पाल्यमानमपि अस्य हतः
 तेनोपेक्षितः ॥ ४० ॥